

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1138/2014
25.11.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.С., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.С., адвоката М.М., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К бр.790/10 од 11.06.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.1154/14 од 16.10.2014. године, у седници већа одржаној дана 25.11.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.С., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К бр.790/10 од 11.06.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.1154/14 од 16.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К бр.790/10 од 11.06.2014. године, окривљени М.С. оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 4 године.

Истом пресудом према окривљеном М.С. изречена је мера безбедности забране управљања моторним возилом Б категорије у трајању од 3 године, рачунајући од дана правноснажности пресуде с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања мере.

Наведеном пресудом на основу члана 264. ЗКП обавезан је окривљени М.С. да оштећенима накнади трошкове на име награде и нужних издатака њиховог пуномоћника о чијој ће висини суд одлучити накнадно посебним решењем, а на основу одредбе члана 262. ЗКП одређено је да ће се о трошковима кривичног поступка одлучити накнадно посебним решењем, док су

на основу члана 258. ЗКП оштећени за остваривање имовинско правног захтева упућени на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.1154/14 од 16.10.2014. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног М.С. а пресуда Вишег суда у Београду К бр.790/10 од 11.06.2014. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног М.С., адвокат М.М., због повреда закона из члана 485. став 1. тачка 1. и став 4. ЗКП, и члана 439. тачка 1. и 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине другостепену одлуку и предмет врати другостепеном суду на поновно одлуку, с тим да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем или да укине првостепену и другостепену одлуку и предмет врати првостепеном суду на поново суђење, с тим да се нови поступак одржи пред потпуно измењеним већем или да преиначи првостепену и другостепену одлуку и окривљеног ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело које је предмет оптужбе.

Разматрајући захтев за заштиту законитости на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.С. је неоснован.

Бранилац окривљеног М.С. у захтеву наводи да је у побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, јер је у изреци првостепене пресуде наведено да је окривљени кривично дело за које је оглашен кривим извршио тако што је повредио члан 27. став 1. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима, који представља само општу норму па повреда наведене норме сама за себе не представља кривично дело. Бранилац окривљеног у захтеву даље наводи, да је окривљени оглашен кривим да је кривично дело извршио и повредом одредбе члана 40. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима која одредба се уопште не може применити на конкретну саобраћајну ситуацију, јер је окривљени управо поступао у складу са наведеним чланом, јер је имао право да се креће Ибарском магистралом врстом возила којим је управљао, па у његовим радњама нема елемената повреде бланкетног прописа из члана 40. ЗООБС-а чиме је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 439. тачка 2. ЗКП. Бранилац окривљеног у захтеву наводи и да одредба члана 41. став 1. ЗООБС-а представља опште и генералног начело а

да из доказа изведених током поступка произилази да се окривљени није кретао левом коловозном траком већ да је у континуираном искошеном положају прешао из десне у леву коловозну траку и потом преко леве саобраћајне траке ушао у десну саобраћајну траку и остварио контакт са возилом из супротног смера, па је за примну одредбе члана 41. став 1. ЗООБС-а било неопходно на несумњив начин утврдити узрок преласка возила окривљеног на леву коловозну траку, а што судови нису учинили, чиме су учинили повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП. Надаље бранилац окривљеног у захтеву наводи да када је реч о управљању возилом под дејством алкохола, у конкретној ситуацији може се радити само о прекршајној одговорности окривљеног, јер да би возња под утицајем алкохола имала кривично-правни значај, неопходно је утврдити да је окривљени под утицајем алкохола повредио неку другу бланкетну норму и да између повреде те норме и алкохолисаног стања постоји узрочна веза, а да с обзиром да ни првостепена и другостепена пресуда не садрже доказе у том смислу судови су учинили повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног М.С. неосновано је истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су сви жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге да се у радњама окривљеног стичу сви субјективни и објективни елементи кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. КЗ које је окривљени извршио не придржавајући се саобраћајних прописа из члана 164, члана 27. став 1, члана 40. и члана 41. став 1. ЗОБС-а, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Из напред наведених разлога Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**